

1

SĄRAŠAS

Sąrašas atkeliavo, kai Slouna buvo dingusi jau antra savaitė.

Tuo metu nebuvo namie, nes vėl lūkuriavau prie Slounos durų ir meldžiausi, kad ją rasčiau. Pakeliui tyloje abiem rankomis gniauždama vairą pasižadėjau, kad jeigu ji bus namie, nė neprašysiu pasiaiškinti. Neklausiu, kodėl neatsakė į mano skambučius, žinutes ir elektroninius laiškus; kodėl ji pati, jos tėvai ir jų automobilis prapuolė lyg į vandenį. Žinojau, kad kvaila taip galvoti, kvaila derėtis su įsivaizduojamu likimo kortų dalytoju, tačiau riedant Rendolfo ūkio keliu manęs tai nesulaikė. Man nerūpėjo, ką teks pažadėti, kad rasčiau Slouną namie, nes radus viskas vėl būtų įgiję prasmę.

Neperdedu, kad pastarosios dvi savaitės buvo blogiausios mano gyvenime. Pirmąją vasaros atostogų savaitgalį tėvai nepaisydami mano norų ir prieštaravimų išsitempė į valstijos šiaurę turui po antikvariatų ir galerijas, bet grįžusi į Stenvičą iškart jai paskambinau. Nekantriai gniauždama automobilio raktelius laukiau, kol atsilies ir pasakys, kur yra, kad galėtume susitikti, arba, jeigu namie, kad galėčiau ją paimti. Tačiau Slouna neat-

siliepė nei tąkart, nei po valandos, nei tos dienos pavakarę, nei prieš man einant gulti.

Kitą dieną nuvažiavusi prie Slounos namų pamačiau, kad tėvų automobilio nebėra, o languose tamsu. Ji vis dar neatsakė į žinutes ir neatsiliepė į skambučius – visi keliavo tiesiai į balso paštą – bet tada dėl to dar nesijaudinau. Kartais Slounai išsikraudavo telefonas, o ji amžiais nerasdavo kroviklio. Jos tėvai Milė ir Andersonas dažnai pamiršdavo jai pasakyti, kokias keliones suplanavę. Išsiveždavo į Palm Bičą ar Nantaketą ir po kelių dienų Slouna grįždavo įdegusi, su lauktuvėmis ir įdomiausiomis istorijomis. Neabejojau, kad taip nutiko ir šįkart.

Tačiau po trijų dienų, vis dar nesulaukusi jokių žinių, ėmiau nerimauti. Po penkių puoliau į paniką. Galiausiai neapsikenčiau namie ištisai stebeilyti į telefoną ir laukti, kol suskambės – ėmiau važinėti po miestą, naršyti visas mūsų vieteles. Vildavausi ją ten rasti, bet atvykusi pamatydavau, kad jos nėra. Slouna netįsojo prieš saulę ant iškylų stalo „Sodė“, nesisukiojo aplink nukainotų drabužių kabyklą „Antrą kartą seniai seniai“, nevalgė picos su ananasais „Kapitono“ picerijoje. Ji buvo dingusi.

Nežinojau, kur dėtis. Įprastai susitikdavome kiekvieną dieną, nuolat susiskambindavome ir susirašydavome, nebuvo jokių tabu, nebuvo klausimų, nevertų aptarinėti. Pasitaikydavo ir tokių pokalbių: *Man regis, su nauju sionu atrodau kaip amišas. Prisiek pasakyti tiesą, jeigu taip yra.* (aš) ir *Ar pastebėjai, kad jau senokai niekas neregėjo Neso ežero pabaisos?* (ji). Per dvejus metus, kai buvome geriausios draugės, dalijausi su ja kone visomis mintimis ir patirtimis. Ūmai stojusi tylą kurtino. Nežinojau, ko griebtis, – toliau rašiau žinutes ir jos ieškojau. Kartojau balso paštui, kad negaliu susitaikyti, jog neatsiliepia į mano skambučius.

Į jos kiemą sukau sulaikiusi kvapą; kaip vaikystėje prieš išvyniodama paskutinę gimtadienio dovaną, kai trokšdavau, kad ten būtų vienintelis daiktas, kurio dar negavau, vienintelis, kurio norėjau.

Tačiau kieme buvo tuščia, languose tamsu. Vis tiek sustojau priešais jos namą, įmečiau pavarų svirtį į parkavimo režimą ir išjungiau variklį. Sudribau sėdynėje tramdydama gerkle kylantį gumulą. Daugiau nebežinojau, ką daryti, kur ieškoti. Slouna negalėjo dingti. Prieš išvykdama būtų man pranešusi.

Bet tai nepaiškino, kur ji.

Ašarų graužiama gerkle išlipau iš automobilio ir markstydamasi nuo ryto saulės pakėliau akis į namą. Jau pats faktas, kad jis tuščias tokią ankstybę, buvo iškalbingiausias įrodymas, kas nutiko, nes neteko girdėti, kad Milė ar Andersonas būtų atsikėlę anksčiau dešimtos. Vis dėlto net ir suprasdama, kad tai greičiausiai beprasmiška, užlipau akmeniniais laiptais, nuklotais žaliais vasaros lapais. Jų buvo prikritę taip storai, kad reikėjo nusvirti į šalis. Giliai širdyje nujaučiau, kad tai tik dar kartą įrodo, jog viduje nieko nėra, jog niekas čia nevaikšto jau kuris laikas. Bet vis tiek užlipau prie pagrindinių durų su žalvariniu liūto galvos belstuku ir pasibeldžiau jau šeštą sykį tą savaitę. Laukdama mėginau ką nors išvelgti pro langelį durų šone, vis dar ruseno viltis, kad bet kurią akimirką koridoriuje pasigirs tekini Slounos žingsniai, durys atsilapos ir ji suspaus mane glėbyje berdama po tūkstantį žodžių per minutę. Deja, viduje buvo tylu, pro langelį įžiūrėjau tik istorinio paveldo lentelę, skelbiančią namą „vienu architektūriniu Stenvičo lobių“. Ji visada atrodė nučiupinėta.

Dėl viso pikto palaukusi dar kelias minutes, apsisukau ir prisėdau ant viršutinio laiptelio. Vos tvardžiausi, kad nepratrūčiau raudoti lapų krūvoje.

Vis dar kažkiek tikėjau, kad tai tik labai tikroviškas košmaras. Kad tuoj nubusiu, Slouna kaip visada atsilieps telefonu ir puls planuoti mūsų dienos.

Slouna gyveno vadinamajame „užkampyje“, kur namai didesni ir tolėliau vieni nuo kitų, o sklypai erdvesni. Mus skyrė dešimt mylių. Kai buvau geros formos, tą atstumą lengvai įveikdavau bėgte. Tačiau nors ir gyvenome netoliese, mūsų rajonai buvo labai skirtingi. Čia automobiliai pravažiuodavo tik kada ne kada ir dabar tyla primygtinai patvirtino, kad aš visiškai viena, kad nieko nėra namie ir kad greičiausiai niekas nesugrįš. Pasi- lenčiau į priekį apsiskleisdama plaukais nelyginant užuolaidą. Jeigu nieko nėra, bent jau galiu truputį pabūti, niekas neprašys išvažiuoti. Veikiausiai galėčiau pasilikti visai dieni. Nuoširdžiai neišmaniau, kur daugiau dėtis.

Išgirdusi tylų variklio burzgimą staiga pakėliau akis ir nusibraukiau nuo veido plaukus – krūtinėje vėl sužibo viltis. Tačiau į kiemą iš lėto įriedėjo ne truputį įdaužtas Andersono BMW, o geltonas pikapas žoliapjovių ir grėblių pilna bagažine. Jam sustojus prie pagrindinių laiptų, ant šono įžiūrėjau stilizuotu, pasviroju šriftu išvedžiotą užrašą: *Stenvičo sodininkai. Sodiname... auginame... prižiūrime... ir ne tik čik čik!* Slounai patikdavo paiki parduotuvių pavadinimai ir šūkiei. Nors ji nebuvo didelė kalambūrų gerbėja, visada sakydavo, kad mėgsta įsivaizduoti, kaip savininkai juos sugalvojo, kaip didžiavosi savo išmone. Mintyse pasižymėjau papasakoti Slounai apie išradinę sodininkų šūką, tačiau akimirksniu susivokiau, kad tai kvailystė.

Iš pikapo iššokę trys vaikinai puolė prie bagažinės ir ėmė traukti iš jos įrangą. Atrodė vyresni, galbūt iš koledžo. Sustingusi sėdėjau ant laiptų ir juos stebėjau. Žinojau turinti progą šį tą išsiaiškinti, bet tam reikėtų juos užkalbinti, o aš iš prigimties

drovi. Vis dėlto pastaruosius dvejus metus viskas buvo kitaip. Su Slouna pašonėje jaučiausi turinti gelbėjimosi lyną. Jei panorėdavau, ji visada perimdavo pokalbį į savo rankas, o jeigu ne, vis tiek žinodavau, kad man susijaudinus ar susinervinus nedvejodama įsikiš. Net kai likdavau viena, nevykusių ar nejaukių pokalbių per daug nesureikšmindavau, nes paskui galėdavau papasakoti smagią istoriją, iš kurios vėliau kartu pasijuokdavome. Deja, kai jos nebuvo šalia, darėsi akivaizdu, kad pati viena esu beviltiška.

– Labas, – supratusi, kad į mane kreipiasi vienas iš sodininkų, net pašokau. Jis žvelgė į mane prisidengęs akis nuo saulės, kiti du iš priekabos kėlė žoliapjovę traktoriuką. – Tu čia gyveni?

Aniems dviem pastačius žoliapjovę ant žemės, sumojau, kad vieną pažįstu; pernai kartu lankėme anglų. Staiga pasijutau dar prasčiau.

– Ne, – atsakiau. Pati girdėjau, kaip šaižiai nuskambėjo mano balsas. Su tėvais ir jaunėliu broliu pastarąsias dvi savaites persimesdavau tik būtiniausiomis frazėmis, o nuoširdžiai kalbėjaisi tik su Slounos balso paštu. Krenkštelėjau ir pamėginau iš naujo: – Negyvenu.

Vaikinui kilstelėjus antakius sumečiau, kad turėčiau ką nors pridurti. Bent jau iš pažiūros įsibroviau į svetimą teritoriją ir, ko gero, trukdysiu jiems dirbti. Dabar visi trys dėbojo į mane akivaizdžiai laukdami, kol pasišalinsiu, tačiau jeigu išvažiuočiau, – jeigu užleisiu Slounos namus nepažįstamiesiems geltonais marškinėliais, – kur daugiau ką nors išsiaiškinsiu? Ar tai reikš, kad susitaikiau su jos dingimu?

Mane užkalbinęs vaikinai nekantriai susidėjo rankas ant krūtinės – negalėjau toliau sėdėti lyg niekur nieko. Jeigu su manimi būtų buvusi Slouna, būčiau jų paklaususi, o ji greičiausiai jau būtų gavusi dviejų vaikinių numerius ir dabar kauklytų pavai-

ruoti traktoriuką arba įkalbinėtų išpjauti vejoje jos vardą. Tačiau jeigu Slouna būtų buvusi čia, išvis nebūčiau patekusi į šią situaciją. Degančiais skruostais atsistojau ir paskubomis nulipau akmeniniais laiptais. Paplūdimio šlepetės kartą slystelėjo per lapus, bet laiku atgavau pusiausvyrą ir nepasidariau dar didesnės gėdos – neišsitiesiau ant žemės. Linktelėjau vaikinams ir nususukusi nuo jų patraukiau prie automobilio.

Kad jau susiruošiau savais keliais, jie visi šoko prie darbo, ėmė dalytis įrangą ir ginčytis, kas ką darys. Uždėjau ranką ant durelių rankenėlės, bet kol kas netraukiau. Negi taip ir išvažiuosiu? Nė nepamėginusi?

– Taigi, – tarstelėjau, bet per tyliai, nes vaikinai ir toliau kalbėjosi tarpusavyje, nė vienas į mane nė neatsigrėžė. Du iš jų ginčijosi, kurio eilė tręšti, o trečias, tas, su kuriuo pernai lankiau anglų, rankose sukiojo beisbolo kepuraitės snapelį. – *Taigi*, – pakartojau, bet šįkart per garsiai. Vaikinai nutilo ir vėl sužiuro į mane. Delnai sudrėko nuo prakaito, tačiau žinojau, kad turiu tęsti, kad apsisukusi ir išvažiavusi niekada sau neatleisiu. – Norėjau... – sunkiai atsidusau. – Ieškojau čia gyvenančios draugės. Ar jūs... – Ūmai išvydau visą sceną tarsi per televiziją ir supratau, kaip absurdiška klausti sodininkų, kur galėtų būti mano geriausia draugė. – Ar jie jus pasamdė šiam darbui? Jos tėvai? Milė ar Andersonas Viljamsai? – Nors ir stengiausi save sudrausti, kabinausi šio paaiškinimo lyg skęstantysis šiaudo. Jeigu Stenvičo sodininkus pasamdė Viljamsai, galbūt jie tik eilinį kartą išvyko; paprašė sutvarkyti sodą, kol jų nebus namie, kad niekas nelįstų į akis. Tai tik ilga išvyka į kažkokį užkampį, kur nėra mobiliojo ryšio ir interneto. Tik tiek.

Vaikinai susižvalgė, vargu ar tie vardai jiems buvo girdėti.

– Apgailestauju, – tarė tas, kuris mane užkalbino. – Mums duoda tik adresą. Apie šeiminius nieko nežinome.

Galutinai netekusi vilties linktelėjau. Nors, ilgiau pagalvojus, kažin ar sodininkų pasirodymas galėjo reikšti ką nors gero, nes niekada nemačiau Andersono rodant nė menkausio susidomėjimo veja. Stenvičo istorikų bendruomenės raginimai pasamdyti ką nors, kas prižiūrėtų aplinką, nutekėdavo nuo jo kaip nuo žąsies vanduo.

Du vaikinai dingo už namo, o tas, su kuriuo lankėme anglų, užsimaukšlino beisbolo kepuraitę ir dirstelėjo mano pusėn.

– Ei, tu Slounos Viljams draugė, tiesa?

– Taip, – atsakiau iškart. Tokia mano tapatybė mokykloje, tačiau aš nieko prieš – dabar netgi kaip niekada anksčiau džiaugiasi, kad mane pažino kaip Slounos draugę. Galbūt jis ką nors žino arba ką nors girdėjo. – Tiesą sakant, jos ir ieškau. Ji čia gyvena, taigi...

Vaikinas linktelėjo ir apgailestaudamas patraukė pečiais.

– Deja, nieko apie ją nežinau, – atsakė. – Tikiuosi, ją rasi, – jis nepaklausė, kuo aš vardu, o pati iniciatyvos susipažinti irgi neparodžiau. Kokia prasmė?

– Ačiū, – iššlemenau, bet per vėlai, jis jau buvo spėjęs prisidėti prie kitų dviejų. Dar kartą grįžtelėjau į namą, bet jis net nebeatrodė Slounos. Supratau, kad daugiau nieko nebegaliu padaryti, tik keliauti sau.

Tačiau, užuot važiavusi tiesiai namo, pakeliui sustojau Stenvičo kavinėje. Galbūt krėslė kampe netyčia sėdės mergina, sutvirtinusi pieštuku netvarkingą kuodą, su britų romanu, kur dialogai išskirti brūkšniais, o ne kabutėmis. Tačiau ten Slounos irgi neradau, ir grįžtant prie automobilio dingtelėjo mintis, kad

jeigu būtų buvusi mieste, tikrai būtų man atskambinusi. Praėjo dvi savaitės; kažkas ne taip.

Keista, bet pakeliui namo ši mintis suteikė naujų jėgų. Kasryt išeidama leisdavau tėvams manyti, kad susitinku su Slouna. Jeigu paklausdavo, ką veiksiu, atsakydavau ką nors abstraktaus apie darbo paieškas. Tačiau dabar supratau, kad laikas jiems prisipažinti, jog nerimauju; kad privalau išsiaiškinti, kas nutiko. Galbūt jie ką nors žinos. Nors nepasakyčiau, kad mano ir Slounos tėvai buvo labai artimi. Susipažino, kai Milė ir Andersonas atvažiavo pasiimti pas mus nakvojusios dukters – pavėlavę dvi valandas. Visiems apsikeitus mandagumo frazėmis ir mudviem su Slouna atsisveikinus, tėtis uždarė duris, atsisuko į mamą ir sudejavo:

– Jaučiausi tarsi įstrigęs Gernio* pjesėje.

Tada dar nesupratau, ką jis tuo norėjo pasakyti, bet iš balso tono buvo aišku, kad nepagyre. Vis dėlto nors jie ir nebuvo dideli draugai, galbūt ką nors žinos. Arba galės šį tą išsiaiškinti.

Kuo arčiau namų, tuo tvirčiau kabinausi šios minties. Gyvenome netoli vienos iš keturių po Stenvičą išsibarsčiusių komercinių zonų. Mano rajonas buvo draugiškas pėstiesiems, viskas išdėstyta pėsčiomis įveikiamu atstumu, visada daug eismo – ir pėsčiųjų, ir automobilių – įprastai traukiančių į paplūdimį, kuris plytėjo už dešimties minučių kelio automobiliu nuo mūsų namų. Konektikuto valstijai priklausantis Stenvičas glaudėsi prie Long Ailando sąsiaurio, todėl nors čia ir nekildavo bangų, galėjome pasigirti paplūdimiais, gražiais vaizdais ir pribloškiančiais namais, kurių kiemai rėmėsi teisiai į vandenį.

* Albert Ramsdell Gurney (1930–2017) – amerikiečių dramaturgas, savo kūryboje dažnai nagrinėjantis Amerikos visuomenės aukštesniosios klasės nuosmukį.

Deja, mes patys gyvenome sename Viktorijos stiliaus name, kurį nuo tada, kai atsikraustėme prieš šešerius metus, tėvai be paliovos remontavo. Grindys buvo nelygios, lubos žemos, visas pirmas aukštas padalytas mažyčiais kambarėliais, kadaise naudotais kaip svetainės. Tačiau mano tėvai, kurie iš pradžių su manimi, o paskui ir su jaunėliu broliu, nuolat glaudėsi ankštuose buteliuose, dažniausiai virš kokios konditerijos ar tailandiečių restorano, negalėjo patikėti savo laime.

Jie negalvojo, kad statinys griūva akyse, kad per tris aukštus traukia skersvėjai, kad žiemą jį siaubingai brangu apšildyti, o vasarą beveik neįmanoma atvėsinti, nes anais laikais dar nebuvo išrastas oro kondicionierius. Namas juos pakerėjo.

Kadaise jis buvo nudažytas skaisčia rožine, bet su metais išbluko iki blyškios levandų. Priekyje jį juosė plati veranda, pačiame viršuje buvo įrengta apžvalgos aikštelė, šone prilipintas bokštelis, kuriame tėvai įsirengė darbo kambarį.

Sustojusi priešais namą ant verandos laiptelių pamačiau brolių. Stebėtina, kad sėdėjo visiškai sustingęs. Dešimtmetis Beketas nuolat judėdavo, nuolat keberiodavosi kur aukščiau, treniruodavosi nindzės judesiukus arba kartu su geriausia drauge Anabele Monpeljė, penkių mylių spinduliu vežimėlius stumdančių mamų siaubu, nerūpestingai lakstydavo po rajoną dviračiu.

– Labas, – tarstelėjau lipdama iš automobilio ir patraukiau prie laiptų staiga susirūpinusi, kad pralunatikavusi pastarąsias dvi savaites ir beveik nekreipusi dėmesio, kas dedasi aplink, praleidau ką nors svarbaus. Žinoma, galėjo būti ir taip, kad Beketas peržengė ribas ir buvo išsiųstas laukan atvėsti. Kad ir kaip ten būtų, žinojau, jog tiesa paaiškės netrukus. Ketinau pasikalbėti su tėvais dėl Slounos.

– Kaip tu? – paklausiau trimis laipteliais palypėjusi į verandą.

Brolis pažvelgė į mane ir vėl nudūrė akis į savo sportbačius.

– Jie ir vėl.

– Tikrai?

Žengiau prie durų ir atidariau jas tikėdamasi, kad Beketas klysta. Šiaip ar taip, jo patirtis apsiribojo tik dviem atvejais – galbūt neteisingai suprato.

Brolis nusekė paskui mane į kadaise priėmimams skirtą sveitainę, mūsų paverstą prieškambariu, jame palikdavome striukes, šalikus, raktus ir batus. Viduje amžinai trūko šviesos, prisimerkusi apsižvalgiau prietemoje.

– Mama? – šūktelėjau ir džinsinių šortų kišenėje sugniaužiau spygą vildamasi, kad Beketas apsiriko.

Tačiau akims apsiratus pro atviras virtuvės duris išvydau kalną maišų iš gretimo miestelio didmeninės parduotuvės. Virtuvės spintelės buvo nukrautos kalnais maisto – greitai paruošiamais makaronais su sūriu, milžiniškomis dribsnių dėžutėmis, pieno buteliais ir kone absurdiškai didelėmis mažyčių mikrobangų krosnelėje pašildomų beigelių su sūriu pakuotėmis. Širdžiai smunkant į kulnus suvokiau, kad Beketas teisus. Jie pradeda naują pjesę.

– O ką aš sakiau, – atsiduso brolis.

Mano tėvai buvo bendraautoriai dramaturgai, bet per mokslo metus dirbdavo Stenvičo koledže, vietinėje aukštojoje mokykloje, dėl kurios čia atsikraustėme. Mama dėstė dramaturgiją Teatro katedroje, tėtis – kritiką Anglų kalbos katedroje. Per mokslo metus abu būdavo užsiėmę ir įsitempę, ypač kai mama režisavo spektaklį, o tėtis vadovaudavo baigiamiesiems darbams ir egzaminuodavo, tačiau prasidėjus atostogoms atsipalaiduodavo. Retkarčiais išsitraukdavo paknebinėti prieš kelerius metus

numestą pjese, bet šiaip tuos tris mėnesius ilsėdavosi. Mūsų vasaros būdavo tokios vienodos, tokios nuspėjamos, kad į kalendorių galėdavai nė nežiūrėti. Birželį tėtis pasijusdavo pernelyg suvaržytas visuomenės bei griežtų jos normų ir pareikšdavo esąs *vyras* – viską, netgi lazaniją, imdavo kepti ant kepsninės ir užsiaugindavo barzdą, su kuria liepos viduryje atrodydavo kaip kalnietis. Mama panašiu laiku susirasdavo naują hobi, kuri pakrikštydavo „jausmų išlaisvinimu per kūrybą“. Vienais metais jai apsiėmus megzti visi gavome po kreivą šaliką; kitais negalėjome naudotis nė vienu stalu namuose, nes juos užėmė dėlionės, ir ant grotelių keptą maistą valgėme pasidėję lėkštes ant kelių; o pernai ji nusprendė daržininkauti. Deja, vienintelės užderėjusios cukinijos privilegio elnią ir už tai mama jam paskelbė karą. Laimei, į rugpjūčio pabaigą visiems įgrisdavo apanglėjęs maistas, o tėčiui pabosdavo keisti paštininkų žvilgsniai. Jis nusiskusdavo ir vėl imdavo naudotis virykle, o mama mesdavo visus šalikus, dėlionės ir cukinijas. Šis ciklas buvo keistas, bet savas. Įprastas.

Užtat jiems rašant viskas apvirsdavo aukštyn kojomis. Iki šiol taip buvo nutikę tik du kartus. Pirmą sykį, kai buvau vienuolikos, mane išsiuntė į vasaros stovyklą ir siaubinga mano patirtis virto jų pjesės siužetu. Antrą kartą man buvo trylika, Beketui – šešeri. Vieną vakarą tėvams toptelėjo geniali mintis ir juodu visai likusiai vasarai užsidarė valgomajame, iš kurio išlisdavo tik kas kelias dienas pasižiūrėti, ar mes dar gyvi, ir užpirkti maisto. Žinojau, kad nė vienas neignoravo mūsų tyčia. Juodu drauge rašė pjeses dar iki mūsų ir tada tarsi grįždavo prie senų įpročių, į laikus, kai galėjo gyventi vien dėl rašymo ir nesirūpinti niekuo, išskyrus pjese.

Todėl nieku gyvu nenorėjau, kad tai nutiktų būtent dabar, kai man jų reikia.

– Mama! – pašaukiau dar kartą.

Mamai išlindus iš valgomojo su siaubu pastebėjau, kad ji vilki sportines kelnes ir marškinėlius – rašytojos uniformą, o garbanoti plaukai suimti į kuodą ant viršugalvio.

– Emile? – atsiliepė dairydama. – Kur tavo brolis?

– Ee, čia, – tarstelėjo Beketas mojuodamas man iš pašonės.

– A, gerai. Kaip tik ketinome jums skambinti. Reikia surengti šeimos susirinkimą.

– Pala, – žengiau į priekį. – Mama, man reikia pasikalbėti su tavimi ir tėčiu. Dėl Slounos...

– Šeimos susirinkimas! – iš virtuvės užgriaudėjo tėtis. Jo balsas buvo žemas ir labai skardus. Dėl to jo paskaitos visada vykdavo rytą – retas kuris anglų kalbos dėstytojas sugebėdavo išbudinti pirmakursius. – Beketai! Emile! – išnirio iš virtuvės ir pamatęs mus sumirkčiojo. – Oho, kokie jūs greiti.

– Tėti, man reikia su jumis pasikalbėti, – išbėriau vildamasi kaip nors užbėgti jiems už akių.

– Mums su jumis irgi, – atsakė mama. – Vakar vakare beplepėdami mudu su jūsų tėčiu... Skotai, kaip tai išėjo iš kalbos?

– Perdegė tavo skaitymo lempelė, – atsakė tėtis žengdamas arčiau mamos. – Ir pradėjome kalbėti apie elektrą.

– Taip taip, – linksėdama antrino mama. – Būtent. Taigi pradėjome kalbėti apie Edisoną, paskui apie Teslą, o paskui apie Edisoną *ir* Teslą ir...

– Manome, kad išeitų gera pjesė, – užbaigė tėtis mesdamas žvilgsnį į valgomąjį. Mačiau, kad ant stalo vienas priešais kitą jau sustatyti abiejų kompiuteriai. – Taigi, pasidalysime mintimis, improvizuosime. Galbūt galiausiai nieko ir nebus.

Linktelėjau, bet nemaloni nuojauta jau kuždėjo, kad bus. Tėvai tai darė ne pirmą kartą, jie žinojo, kada verta lėkti į parduo-

tuvę apsipirkti urmu. O aš iškart atpažinau ženklus – jie visada sumenkindavo idėjas, kurias manė esant ko nors vertas, ir, priešingai, jeigu užsivesdavo apie laukiančią sėkmę dar nieko neparašę, po poros dienų entuziazmas išsivadėdavo.

– Truputį padirbėsime, – pridūrė mama turėdama galvoje visą vasarą. – Maisto nupirkome, – parodė į virtuvę, kur buvo matyti jau šylantys šaldytų pupelių ir mikrobangų krosnelėje šildomų buritų maišai. – O kriauklėje yra pinigų nenumatytiems atvejams.

Kriauklė buvo „Vabalų sulčių“, sėkmingiausios tėvų pjesės, Brodvėjaus pastatymo dekoracija. Dabar ji tarnavo kaip namų išlaidoms skirtų pinigų slėptuvė ir prilaikė pasvirusią kulinariinių knygų eilę.

– Beketas darbo dienomis lankys stovyklą, taigi, su juo viskas aišku. Anabelė lankys kartu, – pridūrė mama tikriausiai pastebėjusi nepatenkintą brolio žvilgsnį.

– O kaip dėl stovyklavimo gamtoje? – paklausė jis.

– Stovyklausime, – atsakė tėtis ir turbūt pamatęs išpūstas mano akis pridūrė: – Tik mudu su tavo broliu. Hjusų vyrai laukinėje gamtoje.

– Bet... – nutęsė Beketas ir suraukęs antakius nužvelgė valgomąjį.

Tėtis tik numojo ranka.

– Stovyklausime ne anksčiau kaip liepą. Be to, dar nežinia, ar ši idėja ko nors verta.

– O kaip tu, Emile? – paklausė mama jau slinkdama arčiau valgomąjo, tarsi ją ten trauktų gravitacijos jėga. – Vasaros planai jau aiškūs?

Prikandau lūpą. Mudvi su Slouna turėjome planų ne tas žodis. Buvome įsigijusios koncertų bilietus, ji sakė, kad sudėliojo

kažkokį „picos maratoną“, o aš maniau, kad per vasarą reikėtų išrinkti geriausią Stenvičo keksiuką. Slouna buvo įsikalusi mintį, kad abi turime susirasti „vaikinus vasarai“, nors į smulkmenas, kaip tai padarysime, nesileido. Savaitgalius rezervavome išvykoms po blusų turgus, kuriuos ji kruopščiai atrinkinėjo pastarąsias kelias savaites, o aš peržiūrėjau įvažiuojamųjų kino teatrų repertuarus ir sužymėjau vakarus, kuriuos skirsime dvi gubiems seansams. Ji ketino susipažinti su kuo nors, kas turi baseiną, ir žadėjo, kad šią vasarą pagaliau įveiks mane žaisdama mini golfą (aš, kad ir kaip keista, turėjau įgimtą talentą, o Slouna, pasirodo, labai mėgo varžytis dėl pliušinių žaisliukų). Norėjau išmokti zombių šokį iš „Thriller“, o ji norėjo išmokti šokį iš naujo „London Moore“ vaizdo klipo, įžiebusio daugybę tėvų komitetų protestų.

Žinoma, be viso to, mums dar reikėjo susirasti darbus, bet nusprendėme, kad darbas turėtų būti lengvas ir toks, į kurį priimtų mus abi, kaip pernai, kai dirbome padavėjomis Stenvičo užmiesčio klube. Slouna susirinkdavo didžiausius arbatpinigius, o aš pagarsėjau kaip gudruolė, kuri iš vakaro papildė kečiupo buteliukus. Pasilikome ir daug laisvo laiko – ilgas valandas, kurias leisime paplūdimyje arba vaikštinesime, arba drybsosime be jokių planų, nebent nusipirkti pilstomos dietinės kolas. Tiesą sakant, man ir tiek būtų pakakę, kad praleisčiau geriausią trečiadienį gyvenime.

Prisiminusi visus mūsų planus, sunkiai nurijau seilę. Viskas, kas mūsų laukė, ūmai pranyko, ir supratau, kad jeigu Slouna būtų čia, o mano tėvai užsiėmę ir užmiršę patikrinti, kada grįžau namo, mūsų lauktų legendinė vasara. Beveik regėjau išsvajotas atostogas, mirgančias prieš akis tarsi miražą, kuris tuoj pat išbluko ir pranyko.

– Emile? – paraginta mamos atsisukau. Teoriškai buvome viename kambaryje ir ji žiūrėjo į mane, tačiau išmokau atskirti, kada mano tėvai čia, o kada jų mintys nuklydusios prie pjesės. Akimirką galvojau pasakyti jiems apie Slouną, paprašyti išsiaiškinti, kas nutiko, bet jau žinojau, kad jie sutiks vedami geriausių ketinimų ir, susitelkę į Teslą ir Edisoną, visiškai pamirš.

– Aš... pagalvosiu, – galiausiai išspaudžiau.

– Na ir puiku, – linktelėjo tėtis. Mama nusišypsojo, lyg gavusi norimą atsakymą, nors nepasakiau nieko konkretaus. Buvo akivaizdu, kad jie tenori nusimesti rūpestį, pasižymėti varnelę, kad vaikais daugiau mažiau pasirūpinta, ir greičiau imtis darbo. Jau dabar abu pamažu slinko prie valgomojo, kur juos kvietė švelni ekranų šviesa. Atsidusau ir nusprendusi, kad reikia sudėti šaldytus produktus į šaldiklį, kol nesugedo, patraukiau į virtuvę.

– A, Emile! – pašaukė mama iškišusi galvą iš valgomojo. Atsisukusi pamačiau, kad tėtis jau savo kėdėje, atsidaręs kompiuterį mankština pirštus. – Tau atėjo laiškas.

Širdis sustojo ir pasileido dvigubai greičiau. Tik vienas žmogus nuolat man rašydavo. Ir netgi ne laiškus, o sąrašus.

– Kur jis?

– Ant mikrobangų krosnelės, – atsakė ir dingo valgomajame, o aš pamiršusi tirpstančius buritus nėriau į virtuvę. Nustūmiau į šalį šeimyninę popierinių nosinaičių pakuotę ir pamačiau jį, atremtą į krosnelę. Stovėjo šalia medkirčio sąskaitos tarsi koks reklaminis šlamštas.

Tačiau laiškas buvo adresuotas man. Slounos rašysena.